

Beszámoló

Az ember életében sokszor adódnak olyan tervek, amelyeket „elraktároz” a jövőre. Ilyen volt az enyém is. Több éven keresztül így voltam a „Színházi ArcKép” nevű fotókönyvemmel.

2017-ben kezdtem a színházi fotós pályafutásom, és 2022-ben bírálták nyertesnek a pályázatom, ezért mindenképp valami maradandót szerettem volna alkotni az 5. színházi fotós évem betöltésekor. A könyv több, mint 140 válogatott fotót tartalmaz, közel 20 előadásból, színészek, dramaturgok, és egyetemi tanárok fejezik ki véleményüket, illetve tapasztalatukat a színházi munkássággal kapcsolatban. Eddig nem volt alkalmam írásban olvasni szakemberek véleményét, nagyon meglepett, sőt mondhatni érzékenyen érintett.

Három megjegyzést szeretnék kihangsúlyozni: „...fotói nem pusztán illusztrációk, hanem kommunikálnak a „leképezett” (Gadamer) tartalommal. Nemcsak visszatükrözik, de gyarapítják azt.” (Dr. habil B. Fülöp Erzsébet)

„Színházi fotós úgy vélem nem lehet bárki. Csak az, aki szereti a színházat, és akit a színház is szeret.” (Dr. Gecse Ramóna)

„A színház, tudjuk, a pillanat művészete. A fotós szempontjából a jól elkapott, a színész szempontjából a soha vissza nem térő pillanaté.” (Dr. Berekméri Katalin)

És hogy mit jelent számomra ez az 5 évnyi élet a színészek között?

Talán Varga Balázs fogalmazta meg a legjobban. Detektív, így nevezett, talán én ezt a szerepet öltöttem magamra köztük, a színészek között, akiknek földi létük számomra teljesen mást jelent. Ők feladják hétköznapiasságukat, mintha megválnának egy részüktől az oly sok szerep kedvéért. Nagy munka, nagy erő kell hozzá. Minden színészi szerep egy belső, lelki folyamattal jár, amivel nekik olykor meg kell harcolniuk és olyankor néha el kell engedniük egy darabot saját magukból, ahhoz, hogy azonosulhassanak a rájuk osztott szereppel. Olyan lehet, mint párhuzamos életet élni, színház és valóság között. Meg kell tanulniuk elvonatkoztatni és két külön létben berendezkedni. Minden elismerésem, hogy ők ezt igyekeznek megtenni azért, hogy adhassanak,

nekünk színházkedvelőknek. Ezért is akár ajándékként tekintek erre a könyvre, amiben visszanézhetik, hogy mi van mögöttük és hány szerepet voltak képesek megvalósítani. Ez a könyv nemcsak nekik ajándék, hanem nekem is.

A Communitas Ösztöndíj nagyban hozzájárult ennek megalkotásához, létrejöttéhez. Bizalmat adott és meggyőzött, hogy igenis szükség van egy ilyen fotókönyvre. Ezt, a könyv kinyomtatása után megerősítette az is, hogy többen kérdezték, „hol lesz ez megtekinthető?“, „kölcönkérhetem?“. Ekkor döbbsentem rá arra, hogy jó volna ezt kipótolni még több beszámolóval és még több fotóval, majd elérhetővé tenni kávézókbán, vagy akár - miért ne - könyvesboltokban. Nevezzük ezt a folytatásnak. Köszönöm.